

Arrest

nr. 245 368 van 2 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 22 april 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 mei 2020 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 november 2019 diende verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op grond van artikel 40*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), in functie van zijn dochter, van Nederlandse nationaliteit.

1.2. Op 22 april 2020 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.11.2019 werd ingediend door:

[…]

om de volgende reden geweigerd:

□ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.*

Betrokkene vroeg op 19.11.2019 voorde derde maal gezinshereniging aan met zijn dochter, zijnde M.D., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...], in toepassing van artikel 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1' of 2, die te hunnen laste zijn (...)'*

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende documenten voorgelegd:

- *reispaspoort Suriname (R1482780) op naam van betrokkene, afgeleverd op 26.04.2018 met visumsticker en in- en uitreisstempel waaruit blijkt dat hij Schengen inreisde via Nederland op 14.10.2018*

- *geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd.'21.04.2018, 22.05.2018 en 10.08.2018): louter deze drie geldstortingen zijn echter te beperkt om aanvaard te worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Bovendien blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze werden aangewend om overige redenen. Er dient in dit kader opgemerkt te worden dat uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat betrokkene in het kader van zijn visumaanvraag dd. 14.09.2018 (op basis waarvan hij Schengen inreisde) tegenover de Nederlandse autoriteiten aanhaalde en aantoonde dat hij wél economisch actief was, met als werkgever U. E. NV.*

- *Overzichtslijst ING op naam van de referentiepersoon met betalingen aan Western Union dd. 24.02.2017, 27.02.2017, 31.10.2016, 20.12.2016, 27.12.2016, 30.12.2016, 21.08.2017 en 6.09.2017; Rekeninguittreksels betalingen vanwege de referentiepersoon aan derden dd. 23.04.2019, 25.04.2019, 20.08.2018, 11.09.2018 dd. 14.01.2020, 8.01.2020, 2.01.2020, 6.01.2020, 22^1.2020, 16.09.2019, 25.09.2019 ; Verzendbewijzen van geld dd. 4.10.2018, 09.07.2018, 06.06.2018, 16.07.2018 vanwege eërT3erde aan betrokkene; Verzendbewijzen van geld vanwege betrokkene zelf aan een derde dd. 12.02.2017; geldstorting vanwege een derde aan een derde dd. 23.05.2018: echter, dit betreffen geen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene; deze gegevens zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.*

- *Verklaring Inspektie der Direkte Belastingen dd. 15.02.2019 waaruit moet blijken dat betrokkene in 2018 geen zuiver inkomen had. Echter, uit het bovenstaande blijkt dat dit niet klopt en dat betrokkene wel degelijk een inkomen had (zie visum)*

- *Attest Management Instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem (MI-GUS) Afdeling Kantoor van de Bewaarder dd. 12.02.2019 waaruit blijkt dat betrokkene geen onroerend goed bezit. Echter, dit attest zegt niets over andere eventuele bronnen van inkomsten van betrokkene, en kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.*

- *Verklaring van lidmaatschap CM dd. 13.01.2020; Attest van inburgering dd. 29.07.2019; Bewijs van bezit van de Surinaams nationaliteit dd. 5.09.2018, op naam van betrokkene*

- Brief Human Resources dd. 27.01.2020 op naam van de referentiepersoon; Loonfiches A. mei 2019 tot januari 2020 op naam van de referentiepersoon
- Aanslagbiljetten (3) personenbelasting en aanvullende belastingen 2018 op naam van derden

Gezien betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Er dient in dit kader opgemerkt te worden dat betrokkene in de periode 17.12.2018 - 04.01.2019, 14.04.2019, 05.06.2019 - 21.06.2019 en 14.08.2019 - 22.08.2019 zelf tewerkgesteld was, en bijgevolg zelf over een inkomen beschikte.

Het gegeven dat betrokkene sedert oktober 2018 tot 29.02.2020 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd wa, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woonde (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"ENIG MIDDEL: SCHENDING VAN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN: VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET; VAN HET ZORGVULDIGHEIDS-, HET REDELIJKHEIDS- EN HET VERTROUWENSBEGINSEL; SCHENDING VAN HET MATERIEEL MOTIVERINGSBEGINSEL: EN SCHENDING VAN ARTIKEL 40BIS VAN DE VREEMDELINGENWET

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.

Verzoeker is, zoals hierboven gesteld, de vader van mevrouw M. D., die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 19.11.2019 vroeg verzoeker voor de derde maal de gezinshereniging aan met zijn dochter, de referentiepersoon, en dit op grond van artikel 40bis Vreemdelingenwet, hetgeen werd geweigerd op 22.04.2020.

Verwerende partij stelt daarbij dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden tot gezinshereniging op voornoemde basis en dat hij met andere woorden niet heeft bewezen dat hij ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst.

Evenwel stelt artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° Vreemdelingenwet het volgende:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die heb begeleden of zich bij hen voegen;”

6.

Verzoeker heeft op afdoende wijze de voorwaarde van “het ten laste zijn” bewezen.

Om te beginnen werden er maar liefst 22 bewijzen van geldverzekeringen voorgelegd, in de periode 2016-2018.

Deze geldverzekeringen hebben enige duiding nodig, daar verzoeker deel uitmaakt van een gezin (daarbij wordt verwezen naar de ingediende/nog in te dienen verzoekschriften voor zijn andere dochter en zoon, alsook zijn echtgenote - OV nrs. [...]).

Om te beginnen werden er maar liefst 15 geldverzekeringen voorgelegd vanwege de referentiepersoon, gericht aan het gezin in Suriname bestaande uit haar vader (verzoeker), moeder, zus en broer (STUK 3), stuk voor stuk voorafgaand aan de eerste aanvraag tot gezinshereniging.

Sommige van deze geldverzekeringen (de ING uittreksels) gebeurden door dhr. D.. Dit betreft de echtgenoot van de referentiepersoon (STUK 6). Zij vormen met andere woorden een gehuwd koppel met een gemeenschappelijk vermogen. Al deze (ING-)geldverzekeringen zijn dus afkomstig van (het gezin van) de referentiepersoon (zie bv. RvS 14 juni 2016, arrest nr. 235.050, waarin werd beslist dat de echtgenoot van de referentiepersoon niet ernstig als een derde kan worden beschouwd en dat er dus rekening moet worden gehouden met geldverzekeringen vanuit diens naam - STUK 7). Deze dienen dus aanvaard te worden. Verwerende partij benoemt deze geldverzekeringen in de bestreden beslissing zelf met “op naam van de referentiepersoon”, waardoor er zich alleszins geen probleem stelt over de afkomst hiervan.

Daarnaast stelt verwerende partij dat de geldverzekeringen, die door zijn dochter, de referentiepersoon, rechtstreeks aan hem zelf gebeurden niet in aanmerking kunnen worden genomen, omdat meneer zou verklaard hebben dat hij economisch actief is. Verwerende partij staaft deze stelling evenwel op geen enkele manier. In het dossier kan dan ook geen enkele arbeidsovereenkomst of loonfiche worden teruggevonden.

Het gaat daarnaast niet op om de overige geldverzekeringen te beschouwen als “geldverzekeringen aan een derde” en deze stukken daarom niet in aanmerking te nemen. Deze betreffen evenwel helemaal geen geldverzekeringen aan “een derde”, doch stuk voor stuk geldverzekeringen aan het gezin waarvan verzoeker deel uitmaakt. Daarbij waren dus zowel verzoeker, als zijn echtgenote en 2 andere kinderen ten laste van de referentiepersoon; reden waarom het niet uitmaakte aan welk gezinslid het geld werd

verstuurd (meestal aan het gezinshoofd, verzoeker zelf), daar het geld werd aangewend om in de levensbehoeften van het hele gezin - dus ook deze van verzoeker - te voorzien.

Daarnaast werden er tevens 4 geldverzendings voorgelegd vanwege de echtgenote van verzoeker, mevrouw A.O., aan het gezin in Suriname (STUK 4). Het is immers zo dat de moeder/echtgenote reeds vroeger Suriname verliet dan de rest van het gezin (i.e. verzoeker en de 2 andere kinderen).

Eens zij hier was, verkreeg zij ook effectief haar F-kaart (deze werd later ingetrokken wegens foutief afgegeven). Dit verklaart bijgevolg waarom zij gedurende deze periode (i.e. de periode dat zij hier reeds verbleef, maar de rest van het gezin nog niet), ook soms geldverzendings deed in de plaats van de referentiepersoon. Zij maakte op dat ogenblik immers fysiek deel uit van het gezin van de referentiepersoon.

Ook deze geldverzendings tonen evenwel de financiële afhankelijkheid van verzoeker (en de rest van het gezin) aan ten opzichte van (het gezin van) de referentiepersoon.

Daarnaast werden er nog 3 geldverzendings voorgelegd van andere naaste familieleden of een vriend gericht aan het gezin M. (en dus aan verzoeker) in Suriname (STUK 5). Ook deze dienden in aanmerking te worden genomen, daar ze gebeurden in opdracht van de referentiepersoon.

Al deze geldverzendings in het verleden worden simpelweg afgeschreven als "niet in aanmerking komende", louter en alleen omdat ze niet stuk voor stuk gebeurden vanwege de referentiepersoon in eigen naam aan verzoeker in eigen naam. De hierboven aangehaalde redenen leggen dit evenwel op afdoende wijze uit.

Daaruit blijkt zeer duidelijk dat (het gezin van) de referentiepersoon in de jaren voor de eerste aanvraag tot gezinshereniging haar gezin (ouders, broer en zus) financieel heeft onderhouden. Zo liggen er maar liefst 22 geldverzendings voor, voor telkens aanzienlijke bedragen (zeker gelet op het feit dat het leven in Suriname goedkoper is).

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt met andere woorden zeer duidelijk dat verzoeker heeft aangetoond ten laste te zijn geweest van zijn dochter. Er wordt met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat verzoeker, voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging, wel degelijk ten laste was van de referentiepersoon. De voorgelegde geldstortings tonen dit aan. Immers, voorafgaand aan verzoeker zijn inschrijving in België en dus voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging, werd er op meerdere ogenblikken geld overgemaakt aan (het gezin van) verzoeker. De geldverzendings zijn in dit opzicht dan ook helemaal niet "te beperkt" om aanvaard te worden.

Hiermee heeft verzoeker bijgevolg aangetoond dat hij reeds vóór zijn inschrijving in België financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Daarnaast werden er volledigheidshalve tevens 9 geldverzendings voorgelegd van na de eerste aanvraag tot gezinshereniging, gericht aan het gezin van verzoeker (STUK 8).

Deze tonen evenwel aan dat verzoeker en zijn gezin - mochten zij thans moeten terugkeren naar Suriname - nog steeds financieel ten laste zouden zijn van de referentiepersoon. Verzoeker heeft aldaar geen werk, geen enkele bron van inkomen, geen eigendommen, ... (zie infra).

7.

Daarnaast heeft verzoeker tevens zijn onvermogensheid in het land van herkomst op afdoende wijze aangetoond.

Om te beginnen heeft verzoeker aangetoond dat hij geen enkele bron inkomsten heeft in Suriname in het jaar 2018 (STUK 9).

Verwerende partij stelt dat dit niet in aanmerking kan worden genomen omdat uit een vroeger Visumdossier zou blijken dat verzoeker verklaard heeft dat hij wel economisch actief was. Zoals gezegd, wordt dit evenwel op geen enkele wijze gestaafd door een arbeidsovereenkomst of loonfiches aanwezig in het dossier. Bovendien betreft bijgevoegd attest van geen inkomsten een officieel attest vanwege de Surinaamse autoriteiten, dat niet werd opgemaakt aan de hand van een verklaring op eer. Het werd gelegaliseerd en kan dus in rechte worden gebruikt.

Uit het attest blijkt dus zeer duidelijk dat verzoeker, voorafgaand aan de eerste aanvraag tot gezinshereniging, geen enkel inkomen genoot in Suriname:

Daarnaast heeft verzoeker tevens aangetoond dat hij geen enkele onroerende eigendom heeft in Suriname (STUK 10). Verwerende partij stelt dat dit attest niet in aanmerking kan worden genomen omdat het niets zegt over eventuele andere bronnen van inkomsten... Verzoeker vraagt zich door dergelijke motivering af of verwerende partij het attest wel bekeken heeft. Het attest toont immers aan dat verzoeker over geen onroerende eigendommen beschikte in Suriname, maar zegt niets over enige bron van inkomsten.

Verzoeker heeft met andere woorden wel degelijk zijn onvermogen aangetoond aan de hand van het voorgelegde attesten, waaruit blijkt dat hij geen enkele vorm inkomsten had, én geen eigendommen. Bovendien werd tevens de onvermogenheid van heel zijn gezin aangetoond (zie de ingediende/nog in te dienen verzoekschriften voor de andere 2 kinderen en zijn echtgenote - OV nrs. [...]).

Bovendien dient te worden gewezen op de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij wordt geoordeeld dat het bewijs van onvermogen een bijzaak is. Indien verzoeker bijgevolg zijn onvermogenheid niet zou hebben aangetoond, quod non (verzoeker verwijst naar de voorgelegde attesten die erop wijzen dat hij geen inkomsten, noch onroerende goederen had), is dit van ondergeschikt belang.

In het betrokken arrest werd geoordeeld dat de kern van het begrip "ten laste zijn" vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel, vereist (RvV 26 oktober 2018, arrest nr. 211 725 - STUK 11). Een bewijs van onvermogen toont dit op zichzelf niet aan en is bijgevolg als dusdanig slechts bijkomend.

Conform deze rechtspraak dient er bijgevolg niet per definitie een bewijs van onvermogen te worden voorgelegd en dient er gekeken te worden naar de effectieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel. Verzoeker herhaalt dat er in casu werd bewezen dat er wel degelijk sprake was van een financiële ondersteuning voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en verwijst hierboven naar hetgeen hierboven werd gesteld m.b.t. de bewijzen van geldverzendingen.

Uit het voorgaande blijkt bijgevolg dat verzoeker onvermogen was in het land van herkomst en hierbij ten laste is van de referentiepersoon.

Verwerende partij schendt aldus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting. Dit laatste legt verwerende partij immers de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Dit is in casu duidelijk niet gebeurd...

8.

Wat het "ten laste" zijn betreft, wenst verzoeker tot slot nog te verwijzen naar hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 reeds het volgende (STUK 12).

"De hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, rda, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus. "

Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, “Jia”, punt 36).

In casu heeft verzoeker, aan de hand van de bewijzen van geldstortingen en de attesten van onvermogenheid, wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat hij materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvermogen is in het land van herkomst.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheidsverplichting, daar zij de huidige aanvraag mét de huidige stukken op afdoende wijze had moeten onderzoeken.

Verzoeker heeft met andere woorden wel degelijk aangetoond, en dit blijkt zeer duidelijk uit de bijgevoegde stukken, dat hij financieel afhankelijk is van zijn dochter (de referentiepersoon). Hij heeft met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet.

Het middel is dan ook gegrond.”

2.2. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van het rechtzekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel en de hoorplicht, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat verzoeker zich beperkt tot een theoretische uiteenzetting. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). De Raad stelt vast dat de verzoeker nalaat toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing het rechtzekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel en de hoorplicht zou schenden. Het enig middel is in dit opzicht dan ook niet ontvankelijk.

2.3. Waar verzoeker zich beroept op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet dient te worden opgemerkt dat deze artikelen de overheid verplichten om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de

voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkenen in de hen aanbelangende beslissing zelf de motieven moeten kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkenen met kennis van zaken zouden kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet. Verzoeker kan derhalve niet voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen niet in deze beslissing zouden zijn opgenomen.

Verzoeker voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.4. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. Het redelijkheidsbeginsel – waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd – staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet.

Krachtens artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een burger van de Europese Unie:

“Als familieleden van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

De Raad benadrukt dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Aangezien artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van de artikelen 2, onder d) en 7, lid 1, onder d), van de Richtlijn 2004/38/EG (Pb.L. 29 juni 2004, afl. 229/35; zie samenvatting en memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1*), vermag de Raad wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste” te verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest: HvJ 9 januari 2007, C-1/05, *Yunying Jia/Migrationsverket*, ptn. 35-37 en 43) - rechtspraak die werd bevestigd in het arrest ‘Reyes’ (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, *Flora May Reyes/Migrationsverket*). Dit arrest wordt tevens door de verzoekende partij zelf in haar verzoekschrift aangehaald.

In voormeld arrest *Jia* wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de hoedanigheid van het 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid (of door diens echtgenoot). Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen – de Raad benadrukt in dit verband dat de vreemdelingenwet (net als voormelde richtlijn 2004/38/EG) ook voor familieleden in neergaande lijn de voorwaarden van het 'ten laste zijn' oplegt –, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij, gezien hun economische en sociale toestand, niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan. Het Hof stelt tenslotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, terwijl het mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid.

2.5. Uit deze rechtspraak blijkt aldus dat de verzoekende partij, om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, dient aan te tonen dat reeds eerder, en dus voorafgaand aan de aanvraag, in haar land van herkomst, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, materieel en/of financieel.

De gemachtigde heeft dan ook in lijn met de toepasselijke rechtspraak van het Hof van Justitie vastgesteld dat moet worden aangetoond dat de verzoekende partij aangewezen was op de ontvangen sommen om te voorzien in haar onderhoud. Uit het geheel van de beschikbare gegevens stelt verweerder vast dat dit *in casu* niet het geval was. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van zijn visumaanvraag van 14 september 2018, op basis waarvan hij het Schengengebied inreisde, tegenover de Nederlandse autoriteiten aanhaalde en aantoonde dat hij wel degelijk economisch actief was met als werkgever U.E. NV. Met betrekking tot de '*verklaring inspectie der directe belastingen*' van 15 februari 2019, waarin de Surinaamse belastingdienst stelt dat verzoeker in 2018 geen 'zuiver inkomen' genoot, motiveert verweerder dat uit het administratief dossier is gebleken dat verzoeker wel degelijk een inkomen had. Wat betreft het '*attest management instituut grondregistratie en landinformatie systeem (MI-GLIS) afdeling kantoor van de bewaarder*' van 12 februari 2019, motiveert verweerder dat het loutere feit dat verzoeker geen onroerende eigendommen in zijn bezit had, niet kan worden aanvaard als afdoende bewijs van het aangehaalde onvermogen.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker de vaststelling dat uit het administratief dossier zou zijn gebleken dat hij wel economisch actief was in Suriname. Verzoeker voert aan dat deze stellingen op geen enkele wijze gestaafd worden door een arbeidsovereenkomst of loonfiches. Daarenboven stelt verzoeker dat het attest van de '*inspectie der directe belastingen*' een officieel attest is vanwege de Surinaamse autoriteiten, dat werd gelegaliseerd en derhalve in rechte kan worden gebruikt.

De Raad stelt echter vast dat uit de vaststellingen van verweerder uit het administratief dossier blijkt dat de Nederlandse diplomatieke post te Paramaribo op 25 september 2018 een visum kort verblijf (type C) voor 90 dagen toekende aan verzoeker. Onder de hoofding 'extra informatie' wordt onder meer aangegeven dat verzoeker werkende is bij U.E. NV. Zoals eerder aangegeven, werd het visum toegekend. Verzoeker kan dan ook niet voorhouden dat het kennelijk onredelijk zou zijn van verweerder om in deze omstandigheden aan te nemen dat hij tegenover de Nederlandse autoriteiten aantoonde economisch actief te zijn. Overeenkomstig artikel 14, eerste lid *juncto* artikel 32 van de Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode, veronderstelt de toekenning van een visum kort verblijf immers dat is nagegaan dat de aanvrager over voldoende bestaansmiddelen beschikt voor de reis en het verblijf en op betrouwbare wijze blij geeft van een voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

Verzoeker zet op geen enkele manier uiteen waarom in het kader van zijn visumaanvraag wordt vermeld dat hij werkzaam is bij U.E. NV, als dit niet zou beantwoorden aan de werkelijkheid. De Raad benadrukt dat het toekomt aan verzoeker om het bewijs te leveren dat hij in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Door zonder meer te betwisten dat hij in Suriname economisch actief was, ondanks de elementen die blijken uit het administratief dossier, maakt verzoeker niet

aannemelijk dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst. Daarenboven blijkt uit het attest van de 'inspektie der direkte belastingen' dat verzoeker enkel in 2018 geen zuiver inkomen had. Er kan niet worden geconcludeerd dat verweerder kennelijk onredelijk of onzorgvuldig te werk is gegaan door te stellen dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat verzoeker op de geldstortingen van de referentiepersoon aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud.

2.6. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat de voorgelegde geldverzendingen 'enige duiding nodig hebben'. Zo voert hij aan dat de heer D. zijn schoonzoon is en dat de stortingen die de heer D. uitvoerde derhalve afkomstig waren van het gezin van de referentiepersoon en verweerder deze in rekening diende te nemen. Naar analogie betoogt verzoeker dat de stortingen van zijn echtgenote aan het gezin in Suriname onterecht buiten beschouwing werden gelaten. Tot slot gaat verzoeker in op de geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan een derde, waarover hij uitdrukkelijk erkent dat deze dateren van na zijn (eerste) aanvraag tot gezinshereniging en niet aan hem gericht waren. Volgens verzoeker tonen deze stortingen echter aan dat hij, mocht zijn gezin thans (moeten) teugkeren naar Suriname, zij nog steeds financieel ten laste zouden zijn van de referentiepersoon.

Met zijn betoog toont verzoeker niet aan dat hij effectief onvermogen was in zijn land van herkomst en dat de steun door de referentiepersoon voor hem noodzakelijk was om in zijn basisbehoeften te voorzien. Verzoeker brengt bovenstaande vaststellingen derhalve niet aan het wankelen en maakt niet aannemelijk dat verweerder kennelijke onredelijke, onzorgvuldige of in strijd met artikel 40bis van de vreemdelingenwet heeft gehandeld bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT